

VEŠTAC

TREĆA PRIČA | POSLEDNJA ŽELJA

TEKST
ANDŽEJ SAPKOVSKI

ILUSTRACIJE
MIKAEL BURGUEN




The background of the page is a dark, monochromatic illustration in shades of red and black. It depicts a medieval village with wooden buildings, some with thatched roofs, and a figure in a long, dark coat standing on a stone ledge in the foreground, looking towards the village. The scene is misty and atmospheric.

MIKAEL BURGUEEN

Mikael Burguen rođen je u Lionu 1982, a pohađao je umetničku školu „Emil Kol“ u kojoj je izučavao ilustraciju i strip. Ubrzo nakon što je diplomirao, 2004. godine, dobio je poziv od scenariste Tijerija Glorija da uradi crtež za *Codex Angélique*, serijal u tri toma, koji je izlazio između 2006. i 2009. godine. Zatim je učestvovao u crtanju drugog toma antologije *Skydoll Lacrima Christi*, stavljajući svoje četkice u službu kratke priče koju su napisali Barbara Kanepa i Alesandro Barbuči. Baveći se poslom crtača stripova, Mikael Burguen ne zanemaruje ni slikanje, crta storiborde i izrađuje ilustracije za korice za izdanja različitih izdavača. U saradnji sa Matjeom Mariolom potpisuje scenario za diptih *Blue Note*, koji izlazi između 2013. i 2014. a koji govori o sudbinama jednog džez muzičara i jednog boksera u poslednjim danima prohibicije u Americi. Zajedno sa svoja dva prijatelja – ilustratorom Janom Tisonom i Antonijem Žanom – 2014. učestvuje u omažu Homerovoj *Odisеji* (Glena). Godine 2018. izrađuje seriju slika na temu džezza za kolektivnu izložbu u galeriji *Huberty & Brejne*. Zahvaljujući dugogodišnjoj saradnji sa *Braželonom* i veštini kojom barata akrilnim bojama, poverena mu je realizacija trećeg toma ilustrovanog albuma *Veštac – Poslednja želja*. Mikael Burguen već radi na novom stripu pod naslovom *Le Serment (Zakletva)*, u saradnji sa Matjeom Gabelom.

ANDŽEJ SAPKOVSKI

Andžej Sapkowski rođen je u Poljskoj 1948. Za *Sagu o Vešču*, koja je postigla svetski uspeh, prevedena na 37 jezika i čija je prodaja već premašila 15 miliona primeraka, inspiraciju je pronašao u slovenskoj, nordijskoj i antičkoj mitologiji, kao i u popularnim pričama koje je obojio ironijom i obogatio ih savremenim temama, poput diskriminacije, mutacija i potrage za smislom u svetu koji se neprestano menja. Njegovo delo pet puta je ovenčano nagradom *Januš Zajdel*, te nagradom *Dejvid Gemel*. Najpre pretvoren u video-igru pod nazivom *The Witcher*, Veštac je zatim i ekranizovan u produkciji *Netfliksa*.



I
Som je izvukao na površinu svoju brkату njušku, snažno se trgnuo, pljusnuo, ustalasio vodu, sevnuo belim trbuhom.

– Pazi, Nevene! – viknu veštac, odupirući se petama u mokrom pesku. – Drži, dodavola!

– Držim... – prostenja pesnik. – Majko draga, kakvo čudovište! To je levijatan, a ne riba! Ala će biti da se jede!

– Popuštaj, popuštaj, pući će konopac!

Som se spustio do dna i naglo poleteo uzvodno, u pravcu zavijutka reke. Konopac je siknuo, Nevenove i Geraltove rukavice se zadimiše.

– Vuci, Geralte, vuci! Ne popuštaj, da se ne uplete u korenje!

– Pući će konopac!

– Neće pući! Vuci!

Pogrbili su se i povukli. Konopac je siktao kroz vodu, vibrirao, sejao kapljice koje su kao živa svetlucale u odsjaju izlazećeg sunca. Som je naglo izronio, uskovitlao se pod samom površinom, konopac se olabavio. Počeli su brzo da ga namotavaju.

– Mogli bismo da ga dimimo – zadahta Neven. – Odnećemo ga u selo i dati da ga udime. A od glave ćemo skuvati supu!

– Pazi!

Osetivši plićak pod stomakom, som izbaci iz vode polovinu svoje telesine od dva hvata, protrese glavu, pljusnuo pljosnatim repom i oštro jurnu u dubinu. Iz rukavica se ponovo zadimilo.

– Vuci! Izvucimo na obalu kućkinog sina!

– Konopac već pucketa! Popusti, Nevene!

– Ne boj se, izdržaće! Od glave ćemo... skuvati supu...


Ponovo privučen bliže obali, som se zakovitlao i besno povukao, kao da je poručivao da neće tako lako završiti u loncu. Kapljice su poletele čitav hvat uvis.

– Kožu ćemo prodati... – opirući se, Neven je oberučke vukao konopac, crven od muke. – A brkovi... Od brkova ćemo da napravimo...

Niko nikada nije saznao šta je pesnik nameravao da napravi od brkova soma. Konopac je pukao uz prasak, a obojica ribara izgubiše ravnotežu i svališe se na mokri pesak.

– A đavo te odneo! – viknuo je Neven tako da je eho zabubnjao u žbunju. – Koliko hrane propade! E dabogda crkô, somino prokleta!

– Govorio sam ti – Geralt je tresao pantalone. – Govorio sam da ne vučeš na silu. Upropastio si stvar,



prijatelju. Biće ribar od tebe kô od kozje guzice truba.

– Nije istina – uvredio se trubadur. – To što je avetinja uopšte zagrizla moja je zasluga.

– Zanimljivo. Prstom nisi mrdnuo da mi pomogneš da namestim udicu. Svirao si na lauti i drekenjao se da te je čula čitava okolina, drugo ništa.

– Grešiš – iskezio se Neven. – Jer gledaj, kad si zadremao, skinuo sam crve s udice i zakačio crknutu vranu koju sam našao u žbunju. Hteo sam ujutru da vidim tvoju facu kad iz vode izvučeš pticu. A som se za vranu uhvatio. Na tvoje crviće jedino bi se govno zakačilo.

– Zakačilo bi se, zakačilo – veštac je pljunuo u vodu, namotavajući konopac na drvene ramlje. – Ali se pokidalo jer si vukao kao ludak. Namotaj ostale konopce, umesto što brbljaš. Suncje je već izašlo, vreme je da krenemo. Idem da se spakujem.

– Geralte!

– Šta?

– I na drugom konopcu ima nešto... Ne, pasja mater, samo se zakačilo. Dođavola, drži kao kamen, ne mogu da izvučem! Nooo, krenulo je... Ha-ha, gledaj šta izvlačim! To mora biti olupina nekog jedrenjaka iz doba kralja Dezmoda! Koliko govno! Pogledaj, Geralte!

Neven je, razume se, preterivao; klupko budavih konopaca, ostataka mreža i vodenih biljaka izvučeno iz vode bilo je pozamašno, ali ipak ni blizu razmerama olupina iz doba legendarnog kralja. Bard je raširio klupko na obali i počeo čačkati po njemu vrhom čizme. Biljke su se pokretale od pijavica, algi i sitnih račića.

– Ha! Vidi šta sam pronašao!

Geralt se zainteresovao i prišao. Pronalazak je predstavljao okrnjeni keramički bokal, nešto poput amfore s dva uha, upleten u mrežu, pocrneo od istrulelih algi, kolonija mafiša i puževa, s kog se slivao smrdljivi mulj.

– Ha! – Neven još jednom ponosno povika. – Da li ti znaš šta je ovo?

– Naravno. To je stari lonac.

– Grešiš – saopštio je trubadur, grebući parčetom drveta školjke i skamenjenu, zgrudvanu glinu s bokala. – Ovo je, ni manje ni više, čarobni bokal. U njemu, naime, sedi duh koji će ispuniti tri moje želje.

Veštac se gromko zasmija.

– Možeš se smejati koliko hoćeš – Neven je očistio bokal, nagnuo se i isprao ga. – Ali na čepu je pečat, a na pečatu čarobnjački znak.

– Kakav? Pokaži mi.

– Ma nemoj – pesnik je sakrio bokalčić iza leđa. – Da nećeš još nešto? Ja sam ga pronašao i potrebne su mi sve želje.

– Ne diraj taj pečat! Ostavi to!

– Pusti kad ti kažem! To je moje!

– Nevene, pazi!

– Dakako!

– Ne dodiruj ga! O, dođavola!

Iz bokala, koji je za vreme drmusanja pao na pesak, buknuo je crven, svetao dim.

Veštac je odskočio i bacio se ka logoru po mač. Neven, prekrstivši ruke na grudima, nije čak ni zadrhtao.

Dim je zatoptao, skupio se u nepravilnu kuglu koja je lebdela u visini pesnikove glave. Kugla se oblikovala u karikaturalnu glavu bez nosa, s velikim očima i nečim sličnim kljunu. Glava je imala oko hvat u prečniku.

– Duše! – progovori Neven, lupnuvši nogom. – Ja sam te oslobodio i od ovoga časa tvoj sam gospodar. Moje želje...

Glava je zazveckala kljunom, koji zapravo uopšte nije bio kljun, već nešto u obliku obešenih, deformisanih usta koja su menjala svoj izgled.

– Beži! – povikao je veštac. – Beži, Nevene!

– Moje želje – nastavio je pesnik – su sledeće. Prva: neka smesta šlog strefi Valdoa Marksa, trubadura iz Cidarisa. Druga: u Kaelfi živi grofica Virdžinija, koja se nikome ne da. Neka se da meni. Treća...

Niko nikada nije saznao šta je bila treća Nevenova želja. Čudovišna glava obrazovala je dve još čudovišnije šape i zgrabila barda za vrat. Neven je zakreštao.

Geralt je doleteo do glave u tri skoka, zamahnuo je srebrnim mačem i zasekao je od uha, kroz sredinu. Vazduh je zafijukao, iz glave je buknuo dim i ona je naglo porasla, duplirajući svoj prečnik. Čudovišne čeljusti, sada takođe značajno veće, rastvoriše se, zakloparaše i zaškripaše, šape su prodrmale Nevena dok se otimao i prignječile ga uza zemlju.

Veštac je složio prste u Znak Ard i sakupio u glavi maksimalnu količinu energije koju je mogao da pokrene. Materijalizujući se u bledu svetlost oko njegove glave, poput zaslepljujućeg zraka, energija je udarila u cilj. Huknulo je tako da je Geraltu zatuklo u ušima, a od implozije usisanog vazduha i šiblje je zašuštalo. Čudovište je zaglušujuće riknulo, još više je poraslo, ali je pustilo

pesnika, podiglo se uvis, počelo da kruži, odletelo iznad površine vode mašući šapama.

Veštac je skočio da okrene Nevena, koji je nepokretno ležao. U tom trenutku njegovi prsti naišli su na okrugli predmet zariven u pesak.

Bio je to mesingani pečat ukrašen znakom polomljenog krsta i devetokrake zvezde.

Glava koja je lebdela iznad reke već je bila veličine plasta sena. Razjapljena njuška od koje je dolazila rika podsećala je pak na vrata ambara srednje veličine. Ispruživši šapetine, čudovište je napalo.

Uopšte ne znajući šta da radi, Geralt je stisnuo pečat u šaci i ispruživši ruku prema napasniku uzviknuo formulu egzorcizma koju ga je nekada davno naučila jedna sveštenica. Nikada dotad nije koristio ovu formulu, budući da u bapske priče principijelno nije verovao.

Efekat je prevazišao njegova očekivanja.

Pečat je zasiktao i naglo se zagrejavao, opekavši mu dlan. Gigantska glava zamrla je u vazduhu, nepomično je visila nad rekam. Lebdela je tako nekoliko trenutaka, onda je najzad zafijukala, riknula i rasula se u pulsirajuće klupko dima, u veliki oblak. Oblak je tanko zazviždao i neverovatnom brzinom poleteo uz reku, ostavljajući na površini reke uzburkani trag. U nekoliko sekundi nestao je u daljini, samo je voda još neko vreme nosila zavijanje koje se stišavalo.

Veštac je priskočio pesniku koji se previjao na pesku.

– Nevene? Jesi li živ? Dođavola, Nevene! Šta ti je?

Pesnik je protresao glavu, zamahao rukama i otvorio usta da vrisne. Geralt se namrštio i zažmurio – Neven je imao školovan, prodoran tenor, a pod uticajem straha mogao je dostići nečuvene registre. Ali ono što se dokotrljalo iz bardovog grkljana bio je jedva čujan, promukao krik.

– Nevene! Šta je s tobom? Kaži nešto!

– Hhhh... eeee... kheee... khhuuurvin...

– Boli li te nešto? Šta ti je? Nevene!

– Hhhh... Khuuu...

– Ne govori ništa. Ako je sve u redu, klimni glavom.

Neven se namrgodio i s velikom mukom klimnuo, a odmah se potom okrenuo na bok, sklupčao se i povratio krv, gušeći se i kašljući.

Geralt je opsovao.

